СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

194. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 10-го ЖОВТНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 10, 1986 No. 194. VOL. XCIII.

„Н.Й. ТАЙМС" НАЗИВАЄ ПРАЦЮ Д-РА Р. КОНКВЕСТА РЕВЕЛЯЦІЙНОЮ

Джерзі Ситі, Н. Дж. — В щоденнику „Ню Йорк Таймс" з 7-го жовтня ц.р., появилася обширна, прихильна рецензія на книжку про Великий голод п. н. „Жнива смутку" пера д-ра Роберта Конквеста. Один із рецензентів книжок, Джан Ґросс, оцінює працю д-ра Р. Конквеста дуже прихильно, стверджуючи на початку, що це є перша загальна історія того, що діялося в СССР в роках 1929-33. Хоча, як він пише, появилося багато матеріялу про цей трагічний період і навіть за часів Хрущова дещо про це виявили офіційні совєтські історики, але такої аналізи і сильного розповідного хисту, як їх виявив Р. Конквест, досі не було.

Далі рецензент подає перегляд подій зокрема наслідки колективізації в СССР і цілий перебіг розкуркулення. Дж. Ґросс подає, що найсильнішим і переконуючим атутом Р. Конквеста є голос російського жида Василія Ґроссмана, який порівнює це як совєтський режим нищив кулаків, до винищування жидів нацистами. А з уваги на те, що В. Ґроссман має за собою такі документальні праці як про концентраційний табір в Треблінці чи совєтську частину „Чорної книги" про голокост, таке порівняння треба дійсно брати серйозно.

Реферуючи коротко голод на Казахстані і середній Азії, рецензент переходить до другої частини книжки Р. Конквеста, яка в цілості описує голод в Україні. Згідно зі заподаннями Конквеста, Дж. Ґросс стверджує, що штучно викликаний голод в Україні був не лише спробою знищити селян-куркулів, але й на знищення українського народу.

Дж. Ґросс стверджує, що опис Р. Конквеста того страшного голоду в Україні в роках 1932-33 є потрясуючий, зокрема частина п.н. „Діти". „А рівночасно з цим ішла атака на знищення української культури", пише рецензент, „навіть сліпих кобзарів виарештовано і вистріляно".

У цьому самому часі, закінчує свою рецензію Дж. Ґросс, совєтські урядові чинники заперечували, що голод існує, а західні обсерватори, які відвідували в тих роках СССР, допомагали їм промовчувати цей факт і навіть коли почали просякати на Захід вістки про страхіття терору, голоду це не зробило великого враження на вільний світ.

„Але після „Жнив смутку", каже Дж. Ґросс, „не може вже бути виправдання на нехтування того, що сталося або на те, щоб поменшувати величину цієї трагедії".

ІНЖ. В. КОЛОДЧИН ОЧОЛИВ УПСО

Баффало, Н. Й. (Л.Х.Щ.). — Наради Президії, Ради Мирян та управ крайових товариств Українського Патріярхального Світового Об'єднання відбулося тут в суботу, 13-го вересня ц.р.

Тут зібралося біля 20 осіб та провели день на нарадах у гостинній залі Українського Народного Дому. До створення особливо врочистого настрою причинилося прикрашення залі, про яке подбав маестро Маріян Борачок. він прикрасив сцену залі трьома картинами власного пензля: іконою Богоматері, виконаною під старинну мозаїку, та портретами Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького і Патріярха Йосифа Сліпого поміж старовинними пам'ятковими вишивками та килимами.

Інж. В. Колодчин

Одною з найважливіших справ, задля якої зібралася ця нарада, було затвердження вибору нового голови об'єднання. Від смерти голови, бл. п. проф. Богдана Лончини, УПСО очолював тимчасово, рішенням Президії Головної Ради, один із заступників та близький співробітник Покійного, інж. Василь Колодчин. Рівночасно визначено було комісію, яка мала завдання підібрати до року кандидата на постійного голову. До цієї комісії ввійшли такі заслужені діячі патріярхального руху, як інж. О. Пришляк із ЗСА, д-р Михайло Марунчак з Канади та інж. Я. Гаврих з Англії. Приявний на нарадах голова комісії, інж. О. Пришляк, висловив думку всіх, хто мав рішати у цій справі, що дійсним головою УПСО слід затвердити дотеперішнього діючого голову інж. В. Колодчина. Приявні привітали цю пропозицію аклямацією.

Новозатверджений дійсний Голова УПСО — людина відома серед української діяспори в ЗСА, зокрема в Дітройті. Там був він довголітнім головою Метрополітального Відділу УККА, веде вже довгі роки разом зі своїм сином радіопрограму „Пісня України". Ще замолоду, в рідному краю, проходив він старшинський вишкіл УПА та зберіг живу пам'ять про свою вужчу батьківщину, очолюючи від довгих років Комітет Підгаєчан. Пройшов теж від молодих літ всі ступені та різні діловодства у Пласті. Його окрема заслуга — це видання інформативної брошурки „Україна" проф. Романа Шпорлюка в англійській мові, яка досі розійшлася в десяти тисячах примірників. За всі громадські заслуги обрано інж. В. Колодчина у 1971 році „Українцем року". У патріярхальному русі займав він пост організаційного референта в Управі Крайового Товариства ЗСА, далі секретаря та заступника голови УПСО, а в останньому році був діючим головою.

Перегляд дотеперішньої праці та існуючого стану дали звіти: голова УПСО, та за діяльність крайових управ патріярхальних товариств — із ЗСА інж. О. Пришляк, з Канади — голова, о. декан Роман Ганкевич, з Англії наспів звіт голови Українського Католицького Патріярхального Об'єднання мгра Романа Кравця, а характеристику праці товариств в інших країнах подав д-р Василь Маркусь, заступник голови УПСО, який відвідував в останні часи Европу та Австралію.

У ЗСА товариство охоплює 40 відділів із налагодженим зв'язком з Крайовою управою та з різноманітною діяльністю. Рада Українських Громадських Організацій Канади за Патріярхальний Устрій мусить

(Закінчення на стор. 3)

ІСЛЯНДІЯ ОЧІКУЄ ЗУСТРІЧІ НА ВЕРШИНАХ

Рейкявік, Ісляндія. — Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Стів Лор повідомляє, що заплянована тут зустріч між президентом Роналдом Регеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим порушила спосіб життя ісляндців, які звикли до крайової відокремлености і багатовікових традицій ізольованого суспільства.

Для багатьох американців Ісляндія могла б видатися країною незабрудних рік і озер, загального добробуту і відсутности щоденних побоювань, властивих для будь-якого індустріяльного суспільства.

Ісляндці не бояться за своїх дітей, які вийшли з дому, а замки для дверей, не кажучи вже про систему сигналізації, не користуються великим попитом у крамницях. В країні з населенням 240,000 осіб практично відсутнє безробіття, а рівень життя, порівняно з рівнем життя в інших скандинавських країнах, не є привілеєм певних верств. Тут всі живуть добре.

В країні існує єдина телевізійна станція, яка працює лише увечорі. Її диктори не приголомшують своїх глядачів повідомленнями про вбивства чи пограбування. Єдина за всю історію країни спроба пограбування банку в минулому році була вчасно ліквідована.

Прем'єр-міністер Стейнгрімур Германссон дізнається про популярність політики, яку він проводить, не з опитувань громадської думки, а в розмовах з відвідувачами місцевого плавального басейну, куди він ходить чотири рази на тиждень.

Як багато ісляндців, С. Германссон здобув освіту за кордоном. Він вчився в Іллиной і в Каліфорнійському технологічному інституті, але думка про те, щоб залишитися в Америці, ніколи не приходила йому в голову.

Ісляндці дуже гостинні, але з підозрою ставляться до чужинців, які забажали поселитися на їхньому острові. В 1979 році невелика група втікачів з Індокитаю приїхала сюди. Їм було надано право притулку, але стіна особистої ізоляції примусила імігрантів незабаром переїхати до ЗСА і Канади. Переваги ісляндського суспільства очевидні, але вони розповсюджуються лише на корінних мешканців країни.

Мешканці ісляндської столиці без особливого захоплення сприйняли вістку про приїзд високих гостей. Для них це означає порушення прийнятого ритму життя і метушню, зв'язану з приїздом сотень репортерів. Радіють лише школярі Рейкявіка: у зв'язку з зустріччю на вершинах зайняття в усіх навчальних закладах столиці припинені на 10 днів.

К. ВАЙНБЕРҐЕР ПЕРЕСТЕРІГАЄ ПЕРЕД СОВЄТСЬКИМ ПІДСТУПОМ

Пекін, КНР. — Секретар Департаменту оборони З'єднаних Стейтів Америки, який відбуває поїздку по країнах Далекого Сходу, в першу чергу до Японії і Китаю перестеріг вільні країни світу перед новим совєтським підступом, тим разом голосною пропагандивною кампанією пов'язаною з нібито виведенням шістьох реґіментів совєтського війська з Афганістану.

К. Вайнберґер під час зустрічі з кореспондентами заявив, що він має інформації, підтверджені зрештою пакістанськими офіційними чинниками, що до Афганістану у серпні і вересні прибуло приблизно від п'ять до сім тисяч совєтських вояків, які тільки що закінчили військовий вишкіл. Якщо навіть Совєтський Союз відтягне шість реґіментів (приблизно сім тисяч вояків), то їх напевно замінять інші, свіжоприбулі вояки.

Державний секретар ЗСА Джордж Шулц був також дещо затурбований совєтською інформацією, яку подало до відома пресове аґентство ТАСС в середу, 8-го жовтня, три дні перед заплянованими розмовами президента Роналда Реґена з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим в Ісляндії. Дж. Шулц побоюється, що совєтська сторона плянує зручно використати справу незначного відтягнення кількох тисяч вояків з Афганістану для пропагандивних цілей в Ісляндії, де зберуться представники усіх засобів масової інформації і тикий форум дуже надається для висування будь-яких ідей. Правда, плян про відтягнення війська був проголошений ще в липні М. Ґорбачовим, але від того часу панувала релятивна тиша в тій справі, поки не наступила погодженість у справі міжвершинної зустрічі між лідерами ЗСА і СССР.

Як відомо, в Афганістані перебуває тепер приблизно від 120 до 130.000 совєтського війська і пропаґандивний маневр про відтягнення шістьох тисяч, що є краплею води в морі у порівнанні із 130.000, тому цю справу не можна інакше оцінювати, як пропаґандивний маневр.

Американські офіційні особи не погоджуються з думкою совєтських речників, які називають понад стотисячний контиґент війська „обмеженою мілітарною частиною", яка має за завдання не допустити доп перехоплення влади в Афганістані „капіталістів", яких, до речі, в Афганістані взагалі немає, а З'єднані Стейти Америки ніколи немали притенсій до тієї бідної гірської території.

К. Вайнберґер поінформував про американське становище в тій справі свого китайського колеґу, тобто міністра оборони Китайської Народної Республіки Жанґа Айпінґа тільки тому, що Китай вже віддавна домагається від Москви відтягнення свого війська з Афганістану.

Закінчується висилка книжки про Вінницю

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Щойно вийшла з друку українською мовою книжечка про ще один український голокост п.н. „Пам'ятаймо про Вінницю!" пера св. п. ред. Антона Драгана, довголітнього головного редактора щоденника „Свобода" і особисто присутнього кілька днів у Вінниці (за німецької окупації України) під час розкопів масових могил у липні 1943 року. Покійний закінчив цю книгу кілька тижнів перед своєю смертю в лютому ц.р.

Заголовна сторінка

Висилання цієї книжки всім передплатникам „Свободи" закінчується. Особи, що бажають заплатити за книжечку, можуть прислати пожертви за витрачені Видавництвом кошти в сумі 5 дол.

Незабаром появиться ця книжечка в перекладі на англійську мову і почнеться висилка її всім передплатникам англомовного „Українського Тижневика". Якщо хтось бажав би отримати і цю книжку, замовлення і 5 дол. слід висилати на адресу адміністрації „Свободи": 30 Montgomery St. **Jersey City, N. J. 07302.**

А. Сольчаник покаже свою філателістичну збірку

Честер, Па. — Філателістична виставка СЕСКАЛ'86 в якій бере участь Андрій Даріян Сольчаник із збіркою „Математично-природничі науки та техніка з українськими пов'язаннями", відбудеться в Лос Анджелесі, Каліф., в днях 24-26-го жовтня ц.р.

Ця 176-сторінкова збірка на 11-ти таблицях, що здобула цілу низку нагород на філателістичних виставках, обговорює при допомозі філателістичного матеріялу (поштові марки, поштові штемплі, офіційні поштівки та коверти) досягнення науковців пов'язаних з Україною.

Для чіткости збірка поділена на 12 розділів: математика, хемія, фізика, астрономія, технічні науки, геологія, географія та наукове мандрівництво, аеронавтика, астронавтика, технічні споруди та індустрія, медицина та біологія, зоологія, ботаніка та сільське господарство, друкарство.

Філателістична виставка СЕСКАЛ'86 відбудеться в приміщеннях готелю Амбасадор, при 3400 Вілшайр бульвар.

У СВІТІ

ІТАЛІЯ І ЛІВІЯ закінчили процес виміни в'язнями. Італія звільнила трьох лівійців, які сиділи в тюрмах переважно за терористичну діяльність, у заміну за чотирьох італійців, які нібито були замішані у заговорі, метою якого було усунення теперішнього лідера полковника Муаммара Каддафі. Один з італійців займався торгівлею наркотиками і відсиджував свій 10-річний засуд.

АРАБИ НА ОКУПОВАНИХ Ізраїлем землях знову почали активізуватись і ставити спротив ізраїльським зарядженням. Очевидно, у наслідок загострених відносин жертвою дуже часто падають невинні особи. У вівторок, 7-го жовтня, арабські екстремісти вбили водія таксівкою, ізраїльтянина, у промежутку Ґази. Ізраїльська поліція веде слідство в тій справі підозріваючи, що вбивством займається новостворена організація прихильників Палестинської Визвольної Організації.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН заявив, що він їде до Ісляндії з ранішими плянами редукції стратегічної нуклеарної зброї, зокрема міжконтинентальних ракет далекого і середнього засягу. Особи, які супроводжають Президента у його подорожі до Ісляндії і братимуть участь принаймні у частині розмов між ним і совєтським лідером Міхаїлом Ґорбачовим заявили кореспондентам, що на засіданні кабінету, яке було повністю присвячене підготові до міжвершинної зустрічі між президентом Р. Реґеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим, що у справі редукції стратегічної зброї і озброєння взагалі не прийнято нових змін. Виглядає, кажуть політичні спостерігачі, що Р. Реґен настоюватиме, щоб американські ракети середнього засягу Першінґ 2 і крилаті залишились на базах в Західній Німеччині й деяких інших европейських державах. Крім того Р. Реґен і його найближчі співробітники підкреслюють, що розмови в Ісляндії не є жадною конференцією на вершинах

ІРЛЯНДКА ЕНН МИРФІ, яку йорданський терорист хотів використати для висадження в повітря ізраїльського пасажирського літака Ель Аль, що летів з Лондону до Тель Авіву, склала свої свідчення перед судом і у сльозах запитувала присутніх на залі, як він, Незар Гіндаві, її нібито колишній наречений, міг в такий кримінальний спосіб використовувати людину, бо, згідно з його плянами, „я мала згинути разом з пасажирами в літаку", — заявила з обуренням Мирфі, яка почала називати йорданського терориста різними іменами, а потім перестрашилась гріха і знявши руки вгору проказала: „Прости мені Господи, але я дійсно його ненавиджу". Суд над Гіндаві продовжується.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II закінчив свою візиту у Франції закликом до цілого світу поборювати міжнародний тероризм, який приносить так багато горя для народів, а крім того спокій і мир повинен мати першенство у спілкуванні між народами. Франція якраз недавно була прицілом терористичних бомбових замахів і тому прощальну проповідь голови Католицької Церкви французи в Ліоні приймали з ентузіязмом.

КОМІТЕТ, ЯКИЙ займається змінами конституції у Філіппінах запропонував, щоб шістьрічна каденція теперішнього президента Коразон Акіно була продовжена з огляду на те, що вона є першим президентом в новій дійсності після повалення військового диктаторського режиму президента Фердінанда Маркоса. Противники Акіно домагаються однак розписання парляментарних виборів і виборів президента скоріше, як передбачає конституція, з огляду на недосвідченість у політиці теперішнього президента, бо, на їхню думку, К. Акіно не керує державою в повному розумінні цього слова. За неї цю функцію виконують колишні співробітники Маркоса, які в останній хвилині замішання перейшли на сторону противників уряду. 45 членів конституційної комісії більшістю голосів вирішили продовжити каденцію К.Акіно до 1992 року. Проти цієї пропозиції голосували тільки чотири члени.

В АМЕРИЦІ

В ПЕКІН ПРИБУВ СЕКРЕТАР Департаменту оборони Каспар Вайнберґер. Вважають, що під час візити він обговорить з високопоставленими китайськими урядовими і військовими чинниками справи про військове співробітництво двох країн, зустріч в Рейкявіку президента Роналда Реґена з совєтським лідером Міхаїлом Ґорбачовим і про майбутню візиту в Китай американських військових кораблів. Репортерам, які його супроводжували, К. Вайнберґер сказав, що справа про візиту в Китай кораблів військово-повітряних сил ЗСА залежить від того, чи будуть в складі американської ескадри кораблі з нуклеарною зброєю на покладі. Політика ЗСА заключається в тому, що Америка не заперечує і не підтверджує факту знаходження нуклеарної зброї на тому чи іншому кораблі. Китай не хоче впускати в свої порти американські кораблі з нуклеарною зброєю, але ЗСА не мають наміру міняти свою політику заради візити кораблів у Китай.

НА ДУМКУ СПЕЦІЯЛІСТІВ Пентагону, совєтський підводний човен, який затонув в Атлантійському океані в 1,200 милях від Ню Йорку, не представляє ніякої небезпеки Речник об'єднаної комісії начальників штабів віцеадмірал Павелл Картер заявив на пресовій конференції, що повністю виключає можливість радіоактивного зараження або вибуху нуклеарних боєголовок, які є на покладі човна. На запитання про те, чи не збираються ЗСА спробувати підняти затоплений човен або його окремі частини, П. Картер відповів, що човен є власністю Совєтського Союзу, а за міжнародними законами затонулі військові кораблі перебувають під постійною юрисдикцією тієї держави, під чиїм прапором вони плавали.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ схвалила законопроєкт, який передбачає більш суворе покарання за фіктивні шлюби, метою яких є полегшити іміграцію не-американців до З'єднаних Стейтів Америки. Конгресмен-демократ Барні Френк заявив, що ЗСА повинні „закрити шлях в країну ошуканцям". Законопроєкт передбачає кару у висоті до 250,000 долярів і ув'язнення до п'яти років для тих, хто вдається до фіктивного шлюбу, щоб один із „супругів" міг легально дістатися на проживання до ЗСА. Новий законопроєкт прийнятий тому, що за останні роки різко збільшилася кількість розлучень між американцями, які недавно взяли шлюб з чужинцями. Конгресмен-республіканець Билл Макколлум повідомив, що від 1978 до 1984 року кількість шлюбів американців з чужинцями збільшилася на 46 відсотків. Одна третина цих шлюбів була зразу з розірвана, як пише супруг-неамериканець дістав право на проживання в ЗСА.

АДМІНІСТРАЦІЯ БІЛОГО ДОМУ повідомила, що вже в понеділок, 13-го жовтня, державний секретар Джордж Шулц вилетить в Европу, щоб ознайомити своїх колеґ, міністрів закордонних справ країн, що входять в НАТО, з підсумками зустрічі в Рейкявіку між президентом Роналдом Регеном і совєтським лідером Міхаїлом Ґорбачовим. Інші офіційні особи будуть послані з аналогічною місією в країни Близького Сходу і Азії.

ТРИ АМЕРИКАНЦІ БУЛИ вбиті і четвертий взятий в полон, коли урядові війська Нікараґуа збили американський транспортовий літак, який доставляв антикомуністичним повстанцям вантаж. Сандіністська хунта твердить, що літак виконував завдання Сі-Ай-Ей. В комунікаті міністерства оборони Нікараґуа сказано, що літак був збитий ракетою кляси „земля-повітря", а полонений 35-річний американець Юджін Гафенфаф був військовим дорадником у Сальвадорі. Сі-Ай-Ей заперечило, що полонений американець є його співробітником, а амбасада ЗСА в Сан Сальвадорі вказало, що його не було в числі 55 військових дорадників у Сальвадорі. Нарешті, державний секретар Джордж Шулц заперечує, що збитий літак був американським.

Державний департамент видає працю про переслідування УКЦ

Чикаго. — У неділю, 28-го вересня ц.р. д-р Роджер Пілон, директор відповідальний за напрямні Державного департаменту ЗСА, бюро людських прав, представив **владикам Української Католицької Церкви** видання Державного департаменту п. н. „Переслідування Української Католицької Церкви в СССР". Ініціятиву до цього видання Державного департаменту дали матеріяли виготовлені Христиною Ісаїв, екзекутивного директора Комісії Прав Людини при СКВУ.

Владика Іннокентій Лотоцький, ЧСВВ, господар срібного ювілею Епархії св. Миколая в Чикаго, запросив д-ра Пілона і Х. Ісаїв на ювілейний обід, в якому взяли участь Митрополити Максим Германюк і Стефан Сулик, понад 30 єпископів і спеціяльно запрошені ієрархи Римо-Католицької Церкви.

В короткій доповіді д-р Пілон підкреслив, що ця публікація буде регулярно **доповнювана найновішими даними.**

Перед обідом відбулася півгодинна пресова конференція, на якій було вісім

Під час полуденка в Чикаго (зліва, на задньому пляні): Владика І. Лотоцький, Х. Ісаїв, д-р Р. Пілон, Владика В. Лостен і Владика Р. Москаль.

представників англомовних газет, телевізії і радіо. Між ними теж були два журналісти етнічної преси.

На запит одного журналіста, чому появляється таке видання, Р. Пілон відповів, що Державний департамент ЗСА „прийшов до висновку, що тиха дипломатія нікуди не доводить, і ми переходимо на публічний форум". Він підкреслив, що цього роду публікації представлені і обговорені на відповідних форумах, призначені на те, щоб звернути світову увагу на жорстокість переслідувань тоталітарних режимів.

Ця публікація буде готова на розповсюдження серед загальної публіки вже на днях.

ДОПОВІДЬ ПРО М. ГРУШЕВСЬКОГО В УВАН

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук у ЗСА у своїй серії викладів „Профілі видатних

Ню Йорк — Українська Вільна Академія Наук у ЗСА у своїй серії викладів „Профілі видатних представників української академічної традиції в Києві" влаштовує доповідь про Михайла Грушевського і київську наукову традицію. Доповідь відбудеться в суботу, 11-го жовтня ц.р. о год. 2-ій по полудні тут у великій залі Академії, при 206 Захід 100-та вул. Доповідачем буде д-р Любомир Винар.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Новий Чорнобиль на морі?

Під кінець минулого тижня, докладно в п'ятницю, 3-го жовтня 1986 року, загорівся на Атлантійському океані совєтський підводний човен і в понеділок вранці пішов на дно. На тому підводному човні напевно були ракети з атомовими головками і, славити Господа, вогонь погасили впору і не було вибуху, що було б катастрофою куди страхітливішою, як вибух реактора в Чорнобилі. Радіо-телевізійні коментатори, які повідомляли про ту історію совєтського підводного човна, згадували Чорнобиль з двох причин. Перше, що той підводний човен був збудований з такого самого поганого матеріялу, як реактор у Чорнобилі. А друге, що навчений поганим враженням, що його зробило промовчання чорнобильського „випадку", тепер Ґорбачов негайно повідомив Реґена про пожежу на підводному човні, за що Реґен висловив йому признання, співчуття і готовість прийти з допомогою, яка, зрештою, була зайвою.

Це давня метода Совєтського Союзу висилати здовж берегів Америки свої судна вивінувані радарними спорудами для шпигунських цілей. Так само вони втримують підводні човни з атомовими ракетами у такій віддалі, щоби можна ними поцілити в Америку. Саме та постійна загроза від ворожої імперії спонукала Реґена дати ініціятиву до вишукання оборонної протиракетної зброї, популярно відомої, як „зоряна війна". Коли б повелося дійсно винайти таку зброю із використанням космічного простору, то вся та привична метода загрожування Америці була б безцільною і зайвою. Щоб і собі мати таку оборонну протиракетну зброю — треба би видаткувати такі велетенські суми, яких СССР тепер не має. Це дві причини, чому Горбачов так вперто наполягає, щоби Америка виреклася пляну оборонної протиракетної зброї і таке становище Ґорбачова є найкращим доказом, що Москва, хоч не хоче війни, не хоче теж змінити своєї системи, наставленої на постійне загрожування Америці і Західній Европі.

Російський письменник Вересаєв написав книжку „Оповідання про війну", в якій описав презірні митарства, злодійства і препоганий військовий матеріял, — всі причини, чому Росія програла війну проти Японії у 1905 році. Його книжка починається словами „Ужас і сумашествіє" — „Жах і божевілля". Вересаєв був військовим лікарем і брав участь у тій протияпонській воєнній кампанії і тому все те, що писав, не породжувало найменшого сумніву. Біла чи червона Росія залишилася вірною своїм притаманним рисам: поруч із жорстокістю і жадобою влади — робити все поверхово, недбало, користуючись дешевим і поганим матеріялом.

Поганий матеріял поруч із недбальством людей було причиною катастрофи в Чорнобилі. Те саме повторилося тепер з отим підводним човном. І воно буде так довго повторюватися, поки завалиться імперія і на її руїнах воскреснуть вільні, поярмлені тепер народи, що відзискають свої народоправні держави.

Уже від довшого часу ми є свідками дивовижного, трохи чи не абсурдного явища. На сторінках деяких американських часописів публікуються статті, що великою мірою є своєрідною відбиткою широкозакроєної большевицької кампанії, скерованої проти українського національно-визвольного руху, який діяв під час Другої світової війни, а згодом, після нової совєтської окупації України, майже десять років боровся з новим наїзником. Водночас на сторінках тих американських часописів появляються напастливі й очорнювальні статті проти видатних українських діячів на еміґрації з метою скомпромітувати їх, затаврувати як воєнних злочинців. Як правило такі статті публікуються майже рівночасно з совєтською протиукраїнською кампанією.

Одним із головних відтинків цієї майже координованої кампанії є передусім пересилання „Радіо Свобода", в тому зокрема українські. Не вспіла ще добре відлунати велика стаття „Радіодиверсанти", надрукована на сторінках московського тижневика „Неделя" (ч. 31, 1986), з нападами на головного редактора української служби Анатоля Камінського, нападами що мають за завдання на підставі фальсифікацій і видуманих фактів, наатаврувати його трохи чи не „воєнним злочинцем", як зараз же після того на сто-

М.С.

ПРОТИУКРАЇНСЬКА АКЦІЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

рінках „Кріщен Саєнс Монітор" (з 11-го серпня, 1986 року) з'являється стаття відомого вже з давніх публікацій Дімітрія К. Сімеса. Сімес вважає себе поборником американсько-совєтського порозуміння, „лібералом", борцем за „міжнародний мир" і в зв'язку з тим гостро критикує політику президента Реґена, насамперед за його активний антикомунізм, міркування про „імперію зла" і зокрема його симпатії до поневолених в СССР народів. Сімеса особливо „турбують" ті реорганізаційні зміни, які зайшли за Реґена в „Радіо Свобода".

З того часу Сімес почав „хрестоносний похід", але не спрямований в бік одного з найнебезпечніших ворогів демократичних свобід, в тому й американських насамперед, тоталітарної совєтсько-російської імперії. Ні, Сімесовий „хрестоносний похід" йде майже рівнобіжним шляхом із совєтськими намаганнями так опортунізувати демократичний західній світ, щоб він у майбутньому без бою став полем совєтських „соціялістичних" експериментів. Варто при тому підкреслити, що Сімес, не так ще дуже давно совєтський громадянин, втік від тих „експериментів" на Захід. Там бо його натаврували „екстремістським сіоністом". Сьогодні ж він проповідує співжиття і співпрацю між СССР та ЗСА, вважаючи, що таким чином Земля досягне миру і веде завзяту кампанію проти „націоналістичних екстремістів" в „Радіо Свобода", зокрема українських. До речі, його „арґументація" спрямована проти „українських націоналістичних екстремістів" майже повністю покривається з такою ж совєтською арґументацією проти „українських буржуазних націоналістів".

Та справа не лише в Сімесові, пасквілі якого друкуються на сторінках американської преси (і, до речі, могли б за деякими малими виправленнями, друкувалися на сторінках совєтської преси), а в тому, що Сімес є лише невеличким ґвинтиком у машині, за якою стоять деякі впливові американські політичні кола, які радо прислуховуються підшептам совєтської пропаґандивної тактики про роззброєння й детант. І саме для них політика Реґена супроти СССР, як і пов'язані з цим зміни, що зайшли в „Радіо Свобода", стоять сіллю в оці. Тісно з тим є також пов'язані американські заходи проти „воєнних злочинців", діяльність ОСІ, яке великою мірою покористовується совєтською „документацією". Усе це є один суцільний комплекс.

У своїй статті на сторінках „Кріщен Саєнс Монітор" Сімес знову, невідомо вже в котрий раз, взяв під критичний обстріл „еру Шекспіра - Баклі - Бейлі" в „Радіо Свобода", які, мовляв, схвалювали й підтримували гострі полемічні передачі „еміґрантських екстремістів" і схвалює деякі заходи президента РВЕ і РС Перла в справі заведення „порядку". Але, на його думку, ці заходи Перла і нової адміністрації радіостанцій ще недостатні. В з'язку з кампанією Ґорбачова про гласність, Сімес уважає, що для ЗСА виринають нові можливості для того, щоб радіопересилання стали „ефективними знаряддями американської зовнішньої політики". В тому напрямі треба адміністрації радіовисильні „Свобода" поробити ніби ряд енерґійних заходів, перебороти труднощі.

Саме серед головних труднощів, — за Сімесом, — і є насамперед „націоналістичний екстремізм", який, як виходить, найбільше загніздився в українській редакції. Критикуючи „плутанину" передач української служби, Сімес трохи не повторює закиди своїх совєтських колеґ Олеся Максимен-

(Закінчення на стор. 3)

З України про Україну

ТРАДИЦІЇ ТЕАТРУ

Виставою „Украдене щастя" відкрив новий сезон Київський академічний український драматичний театр ім. І. Франка. Розпочинати творчий рік спектаклем, поставленим за безсмертною п'єсою великого Каменяра, вершиною в його драматургії, — традиція франківців. Цієї вересневої пори у традиції театру з'явилася ще одна барва — вірність пам'яті. Перед відкриттям сезону колектив вклонився могилі незабутньої Наталії Ужвій, яка віддала сцені столичного театру 50 років життя і створила тут у виставі світлий образ Анни, що став клясикою українського мистецтва. Першою прем'єрою нового сезону буде вистава за поемою „Енеїда" Івана Котляревського в постановці головного режисера театру Сергія Данченка.

ЛИСТ З НІДЕРЛЯНДІВ

До львівського Музею народної архітектури і побуту надійшов лист від Товариства нідерляндських стародавніх вітряків із проханням надіслати матеріяли про вітряки, які побутували на території західніх областей України. Наявні в музеї фотографії і описи вітряків були відправлені. І ось з Нідерляндів прийшов лист, а в ньому багато поштових листівок із зображенням вітряків, а також коротка розповідь про сьогоднішній день вітряків у цій країні. Кажуть, що Нідерлянди створили самі голляндці і ...вітряки. Люди копали канали, зводили дамби, встановляли помпи. Решту робили вітряки. Обертаючи крилами, вони осушували вологу землю. Тільки завдяки праці вітряків вдалося відвоювати цю землю від моря. Цілі століття працювали вітряки в Нідерляндах. Нині багато з них уже не діє, але їх тут дбайливо оберігають, реставрують, а деякі перевезені до музеїв просто неба. На Україні в минулому також було багато вітряків. Вони були символом основного зайняття населення — вирощування хліба. Відомі села і містечка, біля яких їх було по кілька десятків. Життя на селі не уявлялося без вітряків. Тому український народ також із пошаною ставився до них. Вони згадуються у піснях, леґендах, повір'ях. З приходом совєтської влади вітряки в селах України, як і багато інших пам'яток старовини, були знищені. Лише деякі з них вдалося врятувати і нині вони зберігаються в музеях просто неба.

НАЙСМАЧНІШИЙ ХЛІБ

Це невелике село лежить у глибині передгірських лісів Карпат. Нема в ньому великих виробництв, далеко звідси до гомінких автотрас. Та назвіть Фальків, і майже кожен у Вижницькому районі скаже, що там випікають найсмачніший хліб. Щодня через руки пекарів Степана Осовського та його сина Дмитра, який завідує пекарнею, проходить 500-600 хлібин, а за місяць 14-15 тонн хліба. Підрум'янені, запашні, на дровах спечені буханці відправляють до крамниці, де їх купують лісоруби, жителі не лише Фалькова, але й сусідніх сіл Долішній Шепіт, Лопушна. Везуть звідси хліб і до Вижниці Чернівецької области.

У МУЗЕЇ — ДВА МІЛЬЙОНИ

У Володимир-Волинському історичному музеї можна побачити асиґнації дореволюційної Росії майже на 2 мільйони карбованців. Їх знайшов житель цього старовинного міста Микола Нагорський. Працюючи на своєму городі, він викопав цинкову скриньку. Гроші, випущені в 1898 році, добре збереглися. Є припущення, що вони були закопані в тривожні роки Першої світової війни. Знахідка стала новим експонатом музею.

БАГАТЬМА МОВАМИ

Шкільний учитель Тіберій Кузьма із Сваляви збирає букварі, з яких вчаться діти Закарпаття. А живуть у цьому гірському краї українці і росіяни, чехи і словаки, поляки та румуни, німці, мадяри. Місцеві жителі зберігають букварі як родинну реліквію. Дізнавшись, що вчитель Тіберій Кузьма та його дружина, вчителька, збирають букварі, люди віддавали їх з охотою. Але в колекції не лише одні подарунки. Минулого літа Т. Кузьма разом із сином здійснив екскурсію до Ленінграду на наколесниках. Під час поїздки колекція ентузіяста значно поповнилася. Незабаром він має намір відвідати Прибалтику.

ПІДЗЕМНИМИ ЛЯБІРИНТАМИ

Клюб спелеологів „Кристал" у Чорткові на Тернопільщині створено лише минулого року, однак члени його вже встигли в складі республіканських експедицій взяти участь у вивченні карстових порожнин Криму, Кавказу, Тянь Шаню. Досліджували вони і найдовші печери, розташовані на території Тернопільщини. Вважалося, що одну з них — Млинки, розташовану на скелястих берегах Серету поблизу села Залісся Чортківського району, — а її підземний лябіринт тягнувся 17 кілометрів вже вивчено до кінця. Та от члени клюбу „Кристал" зацікавилися нею і відкрили в східній частині її новий лябіринт який назвали Перемогою. А не так давно вони виявили в іншій частині цієї порожнини ще один розгалужений коридор.

Юрій Р. Рибак

ПРО РУМ ІЗ ЛИЛИКОМ

У Катаньйо, Пуерто Ріко, сонце піднялось понад горизонт, на якому щораз ясніше крізь сріблисту мряку зарисовувався силюет укріплення Старого Сан Хуана. Легкий подув свіжого вітру від морського заливу поборював зростаючу горяч, а наш автомобіль пропустили крізь ворота з написом Бакарді...

Ми в'їхали на понадстоакрову територію найбільшої і наймодернішої у світі дестилярні руму. Імпозантна архітектура, що її повністю своєю красою доповнюють тропічні городи квітів та сочистої зелені, викликує перше приємне враження... Відвідувач не почувається „забутим", бо ним негайно зацікавлюються і возять зорганізованими групами оглядати приміщення... Усе продумане і обчислене на час. Саме місце — цікаве не тільки технікою дестиляції руму, але теж зразковою організацією. У малому музеї привітна, тримовна провідниця Роса Контрерас оповідає цікаво про традицію і історію руму та родини Бакарді.

У 1830 році Дон Факундо Бакарді прибув на Кубу з Еспанії, а ставши багатим купцем одружився з дочкою родини Наполеона Бонапарте, що прибула туди по програній під Ватерльо. Він прекрасно розвинув торгівлю вином, однак тим не вдоволявся. Куба тоді продукувала велику кількість цукрової тростини, з якої було багато цукру та моляси — густого, солодкого, липкого сиропу. І очевидно, де була моляса там був і рум. Він, однак, був неприємним напитком і пили його лиш пірати та простолюддя. Дон Факундо завдав собі доволі труду і часу, щоб знайти новий процес дестиляції, з якої рум вдоволив би витончений смак...

Його приятелі засмакували новий продукт і його переконали, щоб він перейшов на комерційну продукцію. І так від 1862 року назва руму зв'язується з іменем родини Бакарді, що на протязі більш як 120 років розвиває своє підприємство, що не лиш зміняє місце осідку та продукції, але під політично-економічним впливом ревідує своє зацікавлення, використовує побічні продукти дестиляції і старається введенням інших продуктів як наприклад харчів запевнити дальше існування. У 1936 році, цебто якраз 50 років тому, щоб вимінути високе американське мито це підприємство організує продукцію у Пуерто Ріко, що потапало у цукровій тростині.

У музеї на фресковому живописі читаємо такий напис: „Rey de los rones — el ron de los reyes" („Король румів — рум королів"). Що ж це означає?.. Висока якість і кількість спожитого руму запевнює Бакарді перше місце. Знову ж „рум королів" має за собою правдиву історію, бо еспанський король Альфонсо XIII вилікувався ним з простуди і тому з вдячности дозволив на наліпках руму вживати його герб... Але на наліпці є теж торговельна марка „найбільш популярного у світі лилика", а саме овочевого („Pteropus giganteus"). Що ж це знову?

Провідниця пояснює, що у 1862 році Дон Факундо купив був малу дестилярню, де з-під даху і на деревах довкола висіли овочеві лилики. А тому, що тоді не всі, які пили вміли читати, треба було знайти „знак пізнання" і на пропозицію його дружини вибрано... лилика.

Цікаво, що пересічна людина має упередження до лилика, бо йому вироблено дуже погану репутацію. У дійсності так воно не є, бо це дуже пожиточна тварина, яка має велике значення у тропічних смугах при запилюванні і, здається без лилика люди не мали б багато тропічних овочів до яких уже звикли.

Знавець цієї ділянки д-р М.Д. Таттл твердить, що втрата лиликів серйозно пошкодила б існуванню тропічних лісів, бо, як нині вже відомо, ці ліси впливають на клімат світу. Загально нараховують коло 1,000 пород лиликів, з яких 70 відсотків живляться комахами. Один лилик може зловити 3,000 комах під час одної ночі. У тому самому часі колонія безхвостих лиликів у Тексасі спроможна з'їсти 250,000 фунтів комах (!?).

Можна б довше затриматись на позитивах лиликів, однак найкраще буде зацитувати провідницю музею, яка, згадуючи значення торговельної марки, пояснила, що ця марка не є мертвим знаком, а має свою алегорію теж для родини Бакардів, бо покривається з п'ятьма характеристиками лиликів, а саме: витривалість, єдність родини, інтеліґенція, довге життя, щастя.

Перебуваючи у Бакарді відчувається, що все є під знаком лилика. Висока скульптура стилізованого лилика домінує над простором, а під розлогим дахом павільйону, що нагадує розкриті крила цього створіння, вітають відвідувачів (100,000 річно) безкоштовними напитками.

Самі відвідини залишаються у пам'яті, бо вплив великої акції проти надмірного споживання алкоголю стає певного роду компромісом відносно руму. Теж неґативне наставлення до лилика як тільки вампіра та шкідника підпадає відновленню доброго імени...

Виїжджаємо з Бакарді... Їдемо попри поля цукрової тростини — сирівця для руму... Думаємо про лилика... і неначе б епілог... крізь радіо пробиваються гармонійні звуки популярної у світі увертюри до опери Йогана Штравса „Фледермавс" — „Летюча миша".

Лариса Мурович

ПОЕМА „АХНАТОН" ІРИНИ ДИБКО

Перед двома роками поетка Ірина Дибко видала свою цінну поему на сумерійську тему п.з. „Гільґамеш". З того часу зацікавлення авторки значно поширились. Цього року вийшла друком її нова поема на 66 сторінках п.з. „Ахнатон", що займається розповіддю про життя древнього єгипетського фараона Ахнатона, що 3000 років тому зреформував многобожну й жорстоку віру єгиптян і оживив віру в єдиного Бога-Духа, назвавши його Атон. Символом Атона було Сонце, з якого струмують промені в формі рук. Як фараон уявляв собі Бога-Духа Атона читаємо на сторінці 32:

Це таким був Створитель, Бог-Дух Ахнатона
в новій вірі Єгипту, вірі фараона.
Його віра ідеальна, шляхетна й свята
і так схожа на науку Христа...
Бо й Ахнатон Бога Атона Отцем називав
і всесвітнім Батьком, що вибраного народу не мав!
На мить об'явив себе Бог Ахнатона в світі
чутливіше, лагідніше, милосердніше, як в навчанні
Авраама, Ізаака і Мойсея — в Старому Завіті.

Ірина Дибко дає пояснення до цих рядків у вступному слові (ст. 11): Бог Атон не картав людей громами, не бажав кривавої жертви. Таким дуже іншим був Бог Ахнатона від єгипетського Амона і від Єгови, що мав свій вибраний народ і казав Мойсеєві жорстоко розправлятися з тими, що не вірили в Єгову. В цих словах поетка натяком порівнює різні релігії, а далі цитує розділ з „Британської Енциклопедії", де автор уважає фараона Ахнатона першим ідеалістом і монотеїстом у світі і передвісником християнства.

В поемі „Ахнатон" є також гарні описи природи и родинного життя фараона. Щастям для нього була дружина Нефертіті, що була його однодумцем:

Так, як він завзято вірила і Нефертіті,
що не зло, а Бог рішає всі події в світі...
Поруч Бога святого — найдорожче є життя, —
як можна дозволить на війну й кровопролиття?

Ірина Дибко не проповідує пацифізму, бо вона знає, що Єгипет був вільною країною і не потребував боротися за свободу. Там тільки жерці, що вороже ставились до нової віри в Єдиного Бога, закликали народ до походів в ім'я наживи:

В народі зростала за золотом-майном жажда.
Вірили: ключем до здобуття здобичі є лише війна!
Але фараон не дав себе переконати:
востаннє сказане ним — не можна убивати!

Хоч після смерти Ахнатона його зяті ще старались утримати при житті нову віру, то їм не вдалось. „Нова віра Ахнатона над Єгиптом метеором пролетіла і згасла (ст. 33).

Вдумливого читача, самозрозуміло, цікавить, чи була ще й інша причина, що спонукала поетку написати поему з релігійною тематикою. У цитованій уже передмові на сторінці дев'ятій вона сказала, що „подібно, як тоді боротьба Ахнатона з неправдою є й донині жива серед нашого народу боротьба з „жерцями" неправди. Те, чому дав початок Ахнатон чотирнадцять сторіч перед Христом, себто ним проповідувані нові ідеали релігії, стрінули жорстокий спротив жерців; так теж і сьогодні наука Христа, Його Церква стрічає не раз і не два спротив і переслідування в Україні. В дальшому тексті передмови можна б мати застереження до одного речення авторки: „Не раз кортіло мене дозволити собі на особисті мікування. Проте, цим могла б викликати небажані дискусії"... Але мені здається, що „особисті міркування" поетки додали б до розповідної поеми щось індивідуального й цікавого. А дискусії? Вони також потрібні, наче вітер під крила у творчому злеті. Ірина Дибко має талант, інтеліґентна й начитана особа, отже дала б собі раду в кожній дискусії.

Насувається ще одне питання, чому нова монотеїстична віра, що була передвісницею християнської віри, не прийнялася в Єгипті? Найважливішою причиною, мабуть, був брак підготовленого ґрунту. Історія дохристиянських вірувань доказує, що з природи жорстокі народи в жорстоких богів, співзвучних їхнім характерам. Такими були й єгиптяни і їм треба було насамперед духового переродження, що часом триває століттями. Для народів з природи шляхетних також їхні боги були такі самі. Це прекрасно змалював Р.Володимир (проф. Р.В.Кухар) у своїй повісті „Андрій Первозванний", що вийшла друком 1982 року. В ній Апостол Христовий, зустрівшись під час своїх місійних подорожів з нашими древніми предками-русичами над Дніпром, не міг не подивляти їхній ідеалізм, чудові народні звичаї, релігійні ритуали, любов, що єднала громаду, і шляхетність у відношенні до інших народів. Такі природні прикмети русичів, на думку Апостола Андрія (і також Р. Володимира), творили готовий ґрунт під засів зерен християнської віри, продуховленої любов'ю. Можна дуже дивуватися чому ця дуже талановито написана повість „Андрій Первозванний", що гльорифікує й наших предків, не удостоїлася жодної літературної нагороди.

Ірина Дибко в усіх своїх творах ставить на першім місці шляхетність і любов у співжитті людей і це є великою позитивною прикметою її творів. Тепер вона, як інформувала мене в листі, працює над новим драматичним твором. Її працьовитість подивугідна!

В УҐАНДІ ЗНОВУ неспокійно, інформують пресові аґентства з Кампалі, столиці тієї держави. Три міністри кабінету і колишній віцепрезидент були оскаржені урядом військової хунти „у зраді батьківщини" і їм грозить кара смерти. 14 інших політичних діячів і лідерів політичних партій стануть перед судом і відповідатимуть за менші злочини, які закидає їм державна прокуратура. Всім однак закидають, що вони намагалися зорганізувати державний переворот при допомозі сили і замінити теперішній уряд президента Йовері Музевані урядом більш прихильним до ЗСА.

Українці на Гаваях

Цього року вийшла нова книжка про українських емігрантів, що виїхали на поселення та працю на Гаваї. Із Джурина, Коссова, Свобідки, Коцюбинчиків й інших сіл із Чортківської области вибралися українці на поселення в Канаду. Були з нами і поляки, і декілька жидів. Агенти намовили їх підписати контракти, перше на три роки, а відтак на п'ять. По чотиримісячній тривозі на морі, опинилися вони в „гавайському раю", де трактували їх як невільників. Вдалися ці „гавайські невільники" до „Свободи" за поміччю, і редактори „Свободи" о. Нестор Дмитрів і о. Іван Ардан дійсно допомогли робітникам звільнитися з їхніх контрактів. Старання редакторів „Свободи" вплинули на американських урядовців і коли дійшло до злуки Гаваїв із ЗСА, контракти скасовано.

Книжку „Hawaiian Ordeal: Ukrainian Control Workers 1897-1910" написав і видав д-р Михайло Іванчук. До місяця українська і англійська преса книжку високо оцінили й автор вже мав чотири інтерв'ю на телевізії і два на радіо на станції, де завідувачем програм є Богдан Басюк.

Друга група українців прибула в Гаваї з Манджурії, з поселень коло ріки Семуру та Юссурі. Їх спіткала така сама доля, як і українців з Західньої України.

Книжка має багато ілюстрацій, карт, назв міст, сіл та імен українців. „Hawaiian Ordeal" можна набути в книгарні „Свободи". Автографовані копії можна набути, пишучи на адресу: „Hawaiian Ordeal", M. Ewanchuk, Publisher, 828 Borebank St., Winnipeg, Mb, Canada, R3N 1G4. Ціна книжки 13,95 дол. і 2 дол. за пересилку поза Канадою.

Д-р Іванчук народжений в Канаді. Він є виплачений член УНСоюзу, вступив до 94-го Відділу в Гемптремку в 1929 році. Його батьки прибули до ЗСА з Копичинець в 1902 році. Він — колишній ляйтенант повітряної фльоти, а по професії — інспектор шкіл. Дослідження про долю українців на Гавайських Островах він вів в архівах у Вашінґтоні і Гонолюлю та в Гавайському університеті в Гіло, куди прибув перший українець д-р Микола Россел, згодом сенатор, в 1896 році. Книжки М. Іванчука попереднього видання були першими книжками про українців в Гавайському університеті.

Як можна довідатися з нового видання, у Гаваях ще донедавна жив священик о. Тимко Гоцуляк, який п'ятилітнім хлопцем прибув до Гаваїв із Слобідки зі своїми батьками в 1897 році. У Гаваях тепер є священик візантійської галузі католицької церкви о. Ріотті, який тішиться контактами з українською католицькою парохією в Кінґстоні, Канада.

На Гаваях тепер українців мало, бо виїхали до Сан Франсіско і Канади, де живуть їх внуки. М. Іванчук відвідав околицю, де колись українці мали свою колонію та три родини коло Мавнтен Вю.

Н. Н.

НЕ ТОЙ МИСТЕЦЬ

В числі „Свободи" з 26-го вересня ц.р. у статті Ірини Райнер п.н. „Куди іздили сеньйори літньою порою?" написано, що іконостас церкви св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й., є роботи маляра Якова Гніздовського. Це є помилка, іконостас є роботи Петра Холодного, мол. — Л. Дражевська.

АДРЕСА

У дописі п.н. „Відбулася зустріч таборян Корнберґу" („Свобода" з 3-го жовтня ц.р.) правильна адреса Юхима Харченка, до якого слід слати матеріяли, є: U. Charchenko, R.D.5, P. O. Box 495, Rte. 206, Montague, N.J. 07827.

Відбувся З'їзд Рогатинців

Запланований третій З'їзд уродженців Рогатинщини відбувся на „Верховині", оселі УБСоюзу у суботу, 20-го і у неділю, 21-го вересня ц. р. Саме у тому часі у Рогатинщині відбувались відпусти, празники в честь Різдва Пресвятої Богородиці. Такий святочно-празничний настрій проявлявся серед учасників з'їзду. При вході на залю нарад реєстрували прибувших Леся Салик-Угрин і Ярослав Пастушенко. Діловими нарадами проводила президія, у склад якої входили голова Центрального Комітету Роман Крупка, заступник голови д-р Олег Кудрик та секретар Володимир Мелько.

Наради відкрив д-р О. Кудрик, започатковуючи вшануванням пам'яті померлих і поляглих рогатинців. Згадано і останні жертви українського народу, що загинули у наслідок чорнобильської катастрофи. Відмовивши молитву „Отче Наш", керівництво наради перебрав голова Р. Крупка. Він повідомив присутніх про надіслані привіти, що наспіли у формі листів та усних привітань. Були вони від Реґіональної Секції при НТШ від д-ра Романа Осінчука, о. крилошанина Богдана Смика, о. Богдана Скасківа, Відділу „Рогатинщина" з Великої Британії за підписом Я. Мельника, голови, і В. Цимбалістого, секретаря, та від Я. Кужиля з Австралії. Учні привіти в часі з'їзду передали Юліян Осадца, парох місцевости Ґлен Спей, Іван Олексин від УБС, Іван Дурбак, член Реґіональної Секції, І. Височанський — від Відділу в Монтреалі, Б. Біґус від Відділу в Торонто та Володимир Гавриляк — від Відділу в Рочестері.

Учасники з'їзду переслали привіти-побажання Н. Каменецькій, Машталір і сестрі Софії, професорові О. Калині та адвокатові М. Стрийському.

Головний звіт діяльности Центрального Комітету, включно із фінансами, подав Крупка. З певним оптимізмом він підтвердив, що на день з'їзду є досить матеріялів і грошей, щоб почнати випуск збірника Рогатинщини. На 15-го вересня у касі було готівки 20,458.51 дол. Видатків було 0.51 відсотка, що покрилось із відсотків. Беручи, однак, до уваги те, що деякі відділи не вплатили зібраних грошей до центрального фонду, взявши їх до поданої суми, стан готівки на видання збірника становить понад 25,000 дол. Про діяльність у діяспорі, пов'язану із виданням збірника, звітували також представники поодиноких відділів Америки і Канади.

Учасники третього З'їзду рогатинців

Інж. Петро Маслій з Великої Британії звітував про власну початкову ініціятиву нав'язання контакту з рогатинцями канадсько-американського континенту, і тим самим збудити сумління і зрушити колесо скритого потенціялу на видання ще за нашого життя документальної книги, як це робили наші близькі і дальші сусіди. В Англії постав Діловий комітет, який зробив контакт із 56-ма (хоч перебуває на цьому терені понад 83), та на 13-го серпня 1986 року зібрав 1,413.70 фунтів. Цю суму склали 46 жертводавців і три українські товариські клюби. Звіт Контрольної комісії подав О. Бісик, який присутні прийняли.

Дуже задовільний стан був зворотним пунктом програми нарад. Рішено, що треба зразу приступати до дії. З'їзд привітав редактор Уляну Любович Старосольську і запропонував їй функцію головного редактора. Ця дуже скромна пані, подаючи певний коментар про загальне редаґування, зміст і форму, погодилась прийняти таку відповідальну функцію, а рогатинці цей факт сприйняли з величезним оптимізмом і ентузіязмом. У склад редакційної колеґії входять: д-р Олег Кудрик, Марія Голод, Роман Крупка і Степан Скробач. Головний редактор і колеґія переглянули готові матеріяли так, що пані Уляна могла зорієнтуватись і ще того самого дня поінформувати, як цей збірник мав би виглядати і які тематики порушувати. Назва цього важливого документу буде вибрана цілою редакційною колеґією. Занотувавши такий великий успіх, біля ста рогатинців весело гуторили при коктейлі, а так при гостинному обіді. Обідовий час використано і для наукового реферату на тему „Повстання Мухи", який добре підготував і вміло виголосив д-р Олег Кудрик. Із шампанським у руках присутні на мелодію „Ми гайдамаки" проспівали грімке „Многая Літа" усім рогатинцям.

Другий день з'їзду розпочався Службою Божою. Відправляв о. Ю. Осадца. Співав парохіяльний хор. Панахиду за поляглих на всіх фронтах рогатинців співали усі і той спів ще більше єднав і зближував кожного. На обличчях були прояви емоцій. Жаль за померлими, втіха із живих та туга за молодістю. Старість за плечима, а стільки ще праці. Спільною знімкою при вході до церкви закінчено моління учасників.

На нарадах надано Центральному Комітетові повний вотум довір'я. Прийнято також рішення, що двері на зібрання дальших матеріялів і пожертв є і далі відкритими. Рівнож, що кожний може стати критором збірника, якщо пожертвує 500, або й більше долярів з тим, що матиме привілей помістити у збірнику свій знімок і коротку біографію. Відповідні резолюції підготовив і відчитав редактор І. Дурбак. Їх прийнято. Настанова усіх була і такою і залишилась, щоб збірник побачив світ на 1,000-ліття Хрищення Руси-України.

Прощальне слово на закінчення з'їзду виголосив, голова Роман Крупка. Його заохота увінчалась додатковим успіхом, бо до каси добавилось новими пожертвами понад 2,000 долярів. Успіх під кожним оглядом. Після подяки „усім і вся" з'їзд закінчено молитвою, яку провів о. Ю. Осадца.

Національним славним „Ще не вмерла Україна" закінчився цей успішний під кожним оглядом третій З'їзд рогатинців.

Інж. Петро Маслій

Протиукраїнська...

(Закінчення зі стор. 2)

ка та Колаж Краснової, які є авторами статті в „Неделі", спрямованої проти Анатоля Камінського. Сімес, як і „Неделя", закидає українським націоналістам співпрацю з нацистами. Камінський, мовляв, був активістом „контроверсійної ОУН" і в тому можна знайти причину, чому постійно йдуть в повітря передачі, що „виправдують українських націоналістів, які співпрацювали з нацистами під час Другої світової війни". Як виходить, Сімеса, який не знає української мови, докладно „поінформували" про українські передачі, які заторкують проблеми української боротьби під час Другої світової війни, різні „довірені" його люди з колишніх „босів", і то поінформували в стилі, якого позаздрив би їм деякий совєтський антинаціоналістичний пропаґандист. Спершися на ці „інформації" (чи не спадкоємців Туманова в радіовисильні), як і на свої анімозії до українських національно-визвольних змагань, Сімес закликає адміністрацію „Радіо Свобода" завести „порядки" і в українській редакції. При тому Сімес надіється, що містер Пелл і містер Васлеф (директор „Радіо Свобода") ці справи „розуміють".

Але, на думку Сімеса, справжнє „покращання" становища в „Радіо Свобода" можливе лише після переведення її до ЗСА. Щойно тоді, — каже Сімес, — радіо зможе справитися з проблемами, пов'язаними з ґорбачовськими змінами. Треба знову при тому підкреслити, що такі пропозиції йдуть повністю на руку совєтським вимогам ліквідувати „Радіо Свобода".

Москва вже віддавна робить натиск на НФР, щоб вона ліквідувала в себе американську „підривну діяльність" проти СССР. Стаття Сімеса є лише відгомоном тих настроїв, які панують в ліберальних колах Америки. Саме ці кола, при чому немалу ролю відіграють і люди пов'язані з Державним департаментом, сторпедували ті реорганізаційні заходи, які за першої каденції президента Реґена відбулися в „Радіо Свобода". І саме вони весь час чинять натиск на сучасну адміністрацію радіовисилень, зокрема на Пелла, з метою досягнути ліквідації усіх реорганізаційних змін і свободи пересилань, що кілька років тому зайшли, а також прагнуть достосування програм радіо до можливостей нового детанту, пов'язаного з надіями на „реформи" і „гласність" Ґорбачова.

Немає жадного сумніву, що напади Сімеса на ті українські пересилання, які інформують слухача в Україні про боротьбу українського національно-визвольного руху під час Другої світової війни і після неї, мають на практиці за завдання посилити в Україні совєтську очорнювальну дезінформацію спрямовану проти одного із найважливіших періодів української боротьби за самостійність.

Стаття Сімеса в „Крісчен Саєнс Монітор" швидко знайшла свій позитивний" відгомін в Москві. Покликаючися на цю газету, „Радіо Москва" з 17-го вересня розповідає про „тривожне становище" в „Радіо Свобода" у зв'язку з тим, що сучасна совєтська гласність утруднює працю „наклепників" у цьому радіо. Водночас „Радіо Москва" з радістю цитує деякі критичні замітки Сімеса. Проте прізвище Сімеса Москва „дискретно" промовчує.

Інж. В. Колодчин...

(Закінчення зі стор. 1)

поборювати великі канадські простори із далеко розкиненими осередками, як теж інші організаційні труднощі, одначе діє в усіх більших скупченнях в цій країні. УКПО у Великій Британії, не зважаючи на всі труднощі цього терену, працює з успіхом у своїх 77-ох відділах, з окремою увагою для організування доросту та популяризації руху поміж не-українцями. В Австралії, завдяки Владиці Іванові Прашкові, який вповні піддержує ідею патріярхату і тому всі прицерковні організації й установи є „патріярхальні", а їх голова, Ю. Венґльовський є річночасно головою Патріярхального Товариства Автралії. Патріярхальні товариства в Бельгії, Франції й Німеччині, виявляють :к подекуди живу діяльність, зокрема зорганізований у Мюнхені „Патріярхальний день" викликав дуже позитивний відгук.

Президія Головної Ради УПСО зайнялася у звітовому часі головно двома великими акціями. Перша це була збірка підписів під петицією до Папи. В ній було прохання про оборону переслідуваної Української Католицької Церкви в Україні, далі проголошення Святим Слуги Божого Митрополита Андрея та про визнання Апостольською Столицею патріярхального устрою УКЦеркви. Друга акція була пов'язана із сумним 40-літтям горезвісного Львівського собору, на якому, з наказу Москви, „самоліквідувалася" Українська Католицька Церква та злилася з Російською Православною Церквою вповні залежною від атеїстичного уряду СССР. УПСО розіслало відповідні матеріяли про переслідування катакомбної Церкви та її подвижника, Йосифа Терелі, до всіх впливових церковних та світських властей. Відгук був добрий, матеріяли збудили зацікавлення. Обидві акції ще продовжуються.

Петиції із зібраними підписами вручиться Папі Іванові Павлові II на окремій авдієнції. Це відбудеться осінню 1987 року. Тоді в Римі буде радити Синод владик УКЦеркви, а рівночасно відбудеться і Папський Синод, темою якого буде становище мирян у Церкві. В той же час плянується провести в Римі VI Конґрес мирян УПСО під гаслом: „Українська Церква: перспектива перетривання й обнови". Цей конґрес та врочиста авдієнція у Папи будуть кульмінаційної точкою відзначення Тисячоліття Хрищення України з рамени УПСО. Крайові патріярхальні товариства вже заздалегідь заохочують мирян до поїздки до Риму в той час та до участи в конґресі.

Для кращого розгляду ситуації та завдань наради включили теж панель із коротких доповідей та пропозиції дальшої діяльности, що над ними опісля вив'язалася широка дискусія. У панелі брали участь: Леся Храплива-Щур: „Переслідування УКЦерква і ми", д-р В. Маркусь з доповненням д-р Леоніда Рудницького: „Положення УКЦеркви в діяспорі", Рома Гайда: „Патріярхальний рух та його оточення" та радактор журналу „Патріярхат" Микола Галів: „Значіння друкованого слова для діяльности патріярхального руху". Дальші пропозиції склали голова УПСО та ред. Василь Пасічняк. Були теж і деякі писемні пропозиції від крайових управ та їх поодиноких членів.

У висліді нарад стверджено, що мирянський рух за здійснення Патріярхату УК Церкви — живий і активний. Болючі втрати, яких він зазнав в останніх роках, а це: відхід у вічність Патріярха Йосифа Сліпого, та довголітнього його ревного провідника, бл.п. д-ра Б. Лончини, не заламали цьохо руху. А майбутні завдання, яких він підіймається, зміцнять та зцементують його. Прихильна постава Папи Івана Павла II, яку він виявляв Покійному Патріярхові Йосифові і теперішньому, Мирославові Іванові Любачівському, дозволяє сподіватися багато чого, із визнанням Патріярхату УКЦеркви включно. Присутність руху відчувається в Римі через існування патріярхальних установ і надбань, як храму Святої Софії, Патріяршого Двору, Українського Католицького Університету св. Клименія Папи, манастиря Студіону.

Господарською частиною наради відав Відділ Патріярхального Товариства у Баффало під проводом голови Оксани Бережницької. Відділ теж і подбав про влаштування, після закінчення нарад, зустрічі учасників із громадянством Баффало. На зустріч прибули всі українські католицькі священики міста, на чолі із сеньйором, о. Михайлом Іваховим, та поверх 100 громадян. При цій нагоді інж. В. Колодчин виголосив обширну доповідь про сучасний стан Української Католицької Церкви в діяспорі та на рідних землях та про заведення мирянського руху на сьогодні.

В глибокому смутку повідомляємо, що у вівторок, 7-го жовтня 1986 р. відійшов у Вічність на 60-му році життя

БЛ. П.

ЮЛІЯН КОРОЛЕВИЧ

нар. в Марковій, Україна

ПАНАХИДА ВІДБУДЕТЬСЯ в п'ятницю, 10-го жовтня 1986 р. в год. 7.30 вечора в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон Н. Дж.

ПОХОРОН в суботу 11-го жовтня 1986 р. в год. 8.30 ранку з того ж заведення до церкви св. Івана Хрестителя при Санфорд Аве. в Нюарку, Н. Дж., а опісля на цвинтар Голивуд в Юніон, Н.Дж.

ПРИЯТЕЛІ

Ділимося сумною вісткою з Ріднею, Приятелями і Знайомими що в середу, 8-го жовтня 1986-го року відійшов у Вічність наш Дорогий Муж, Батько, Дід та Прадід

БЛ. П. ІНЖ.

ІВАН ФАЄВЦІВ

ПАНАХИДА І ПОХОРОН відбудуться в церкві-пам'ятнику Св. Андрія і на цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж. в суботу, 11-го жовтня 1986-го року о годині 10-ій ранку.

Дружина — ОЛЕНА
Дочка — ГАЛИНА КРОЧАК з мужем Теодором
Дочка — ОЛЕНА СОХАН з мужем Ігорем
Внуки — РОМАН КРОЧАК з дружиною Солanж та дітьми
МАРІЙКА СОХАН з мужем Богданом
ОЛЕГ СОХАН з дружиною Олею
МИХАСЬ та АНДРІЙ Крочаки

Родина просить, замість квітів, складати пожертви на Фонд Ради Української Спадщини — Ukrainian Heritage Council Fund, c/o Selfreliance, 98 Second Avenue, New York, N. Y. 10003

Редагує Омелян Твардовський

Відбувся 7-ий ґольфовий турнір УСВТ „Ч. Січ"

Дуже успішно пройшов 13-го вересня ц.р. в Андовер, Н. Дж., цей 7-ий з черги річний турнір ґольфа, що його підготовив і перевів провід ґольфової ланки УСВТ „Ч. Січ". Чудовий день й прекрасна околиця Андовер в підніжжі гір Кетскіль та лагідні й усміхнені провідники турніру привітали 51 учасника з різних міст Ню Джерзі, Конектикат, Пенсильванії, Мериленду і Фльориди на ґольфових теренах „фармстед" в Андовері. Багато з учасників нетерпливо чекали на цей великий турнір, що вважаються найкраще підготованим та найбагатшим на трофеї й подарунки для учасників.

Цього року формат змагань був дещо змінений в порівнянні з попередніми турнірами. Ця зміна була зроблена з наміром дати можливість більшій кількості змагунів здобути трофеї. Щоб збільшити зацікавлення, змагунів розділено на дві групи: першу більш заавансованих, що осягнули нижче 98, і другу — рекорд яких був понад 98. Трофеї брутто (ґрос) і нетто, Каловей, були роздані в обидвох групах.

Вислід змагань
Перша група — ґрос

Перше місце — Ф. Патрик, Ґарвуд, Н. Дж. — 76,2 М. Джаскін, Елмвуд, Н. Дж. — 79,3 Д. Ґріндей, Філядельфія — 80. Нет: 1. М. Ю. Бер, Філядельфія — 72/80,2 М. Д. Палмер, Мейплвуд, Н. Дж. — 74/83,3. М. П. Венгрин, Бриджвортер, Н. Дж. — 74/86.

Друга група (нижча)

Ґрос: 1. М. М. Шеґда, Гартфорд, Конектикат — 98,2. М. М. Шульга, Бриджвортер, Н. Дж. — 98 Нет: 1. М. А. Дзерович, Моріс Плейнс, Н. Дж. — 75/110,2. М. Б. Гарасим/УСВТ „Ч. Січ" — 75/113. Найближчий до прапорця: Д. Сташко, Воррен, Н. Дж. Найдальший удар: М. Салата, Бетлегем, Пенсильванія. Найточніший змагун: Ю. Полянський /УСВТ „Ч. Січ". За найкращий поступ у грі: В Менцінський (УСВТ „Ч. Січ").

Після закінчення змагань під час спільної вечері учасників привітав заступник голови УСВТ „Ч. Січ" О. Твардовський, після чого відбулася церемонія вручення трофеїв і льосування цінних подарунків. Учасників вітали теж представники ґольфових ланок УСО „Тризуб" та Гартфорду. Цією заключною точкою турніру вміло й дотепно провадив один із провідників ґольфової ланки УСВТ „Ч. Січ" адв. Нестор Олесницький, якому при льосуванні вдало асистував Борис Михайлів. До закупу вже згаданих цінних подарунків причинилися такі організації, фірми, фінансові інститутції і професіоналісти: Український Народний Союз, Вас Рілтор, Смук і Син, Олександер Смаль і Ко., Сандей Рілті Ґруп, Інк., Кредитівка в Нюарку, Апрейзел — 1. Нестор П. Олесницький, адвокат, Щадниця „Тризуб", Литвин і Литвин, Роман Ричок-Ріл Естейт.

Провід ґольфової ланки УСВТ „Ч. Січ" дуже вдячний нашим щирим прихильникам, що у великій мірі спричинилися до закупу згаданих турнірових подарунків. У проводі турніру успішно працювали: адв. Нестор Олесницький, Борис Михайлів, Стефан Нагорняк і Юрій Тарасюк.

Ю. Тарасюк

ВІСТКИ З УКРАЇНИ
РОЗПОЧАЛИСЯ ІГРИ ЗА ЧАШІ ЕВРОПИ
КИЇВ „ДИНАМО" — СТАРА ЗАГОРА „БЕРОЄ" БОЛГАРІЯ — 1:1

У першій зустрічі за чашу Европи, що її відбули киявляни в Старій Загорі, вислід був 1:1. Українські футболісти вели 1:0, що його здобув Михайличенко, але дві хвилини перед закінченням грецький суддя Германакі призначив для господарів карний стріл, з якого вирівняли вислід 1:1. Відплатні змагання відбудуться в Києві. В складі київського клюбу бракувало кількох чолових змагунів, які, головно через контузії, були заступлені молодшими футболістами. В складі цим разом виступали: Чанов, Безсонів, Горілий, Кузнецов, Дем'яненко, Михайличенко, Євсєєв, Баль, Заварів, Євтушенко, Щербаков, Блохін.

Дніпропетровське „Дніпро" — Варшава „Леґія" — 0:0

Зустріч за чашу Европейської Футбольної Федерації, що пройшла у Варшаві, закінчилася „сухим" ремісом 0:0. Відплатні змагання між цими клюбами відбудуться, правдоподібно, на стадіоні в Кривому Розі в Україні, де „Дніпро" зустрічає усі закордонні клюби.

Вже почався гаківковий сезон

На початку вересня ц.р. київський гаківковий клюб „Сокіл" закінчив своє традиційне турне у Філядельфії, де відбув три товариські змагання.

В першій зустрічі киявляни перемогли високо гаківковий клюб „Ільвес" 8:1. Переможні ґолі для „Сокола" здобули: Куликов 2, Синьків, Голубович, Горбушин, Шастін, Земченко і Ширяєв. В складі „Ільвеса" між іншими виступає воротар збірної Фінляндії Таммі. В других змаганнях в місті Куопіо з клюбом „Калпа", що ввійшов до вищої ліґи, киявляни виграли вислідом 6:4. Переможні ґолі для „Сокола" здобули: Наріманів 3, Земченко 2 і Давидов. В третіх і останніх змаганнях з відомим клюбом „Йокеріт" в Гельсінках „Сокіл" знову переміг, цим разом вислідом 5:4. Ґолі для „Сокола" здобули: Синьків, Степанищев, Ширяєв і Давидів. Між іншими, в складі „Ільвеса" виступало три канадські гаківкарі, один з яких Деркач, українського походження, здобув для фінів почесного ґоля.

Після повернення до Києва „Сокіл" відбув вже два перші ліґові змагання, у яких зазнав поразки з челябінським „Трактором" 2:6 і переміг свердловський „Автомобіліст" вислідом 6:4. Переможні ґолі для „Сокола" здобули: Аліпов, Давидів, Шастін, Куликов, Голубович, Наріманів. Крім них, у складі „Сокола" виступають: Шундров, Горбушин, Шахрай, Доніка, Овичинників, Васюнин, Шураєв, Земченко, Малков, Юлдашев, Степанищев. В нижчій 1-ій лізі СССР виступають два гаківкові клюби з України: ШВСМ Київ і „Динамо" Харків. Після чотирьох рунд змагань обидва ці клюби ведуть в показнику табелі ігор, маючи відповідно 7 і 6 точок. В цій західній зоні 1-ої ліги СССР виступає усіх 10-ть клюбів.

(от)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ДАНУТА ГОРОДИСЬКА, член УНС Відд. 423-го ім. Е. Коновальця в Чикаго, Ілл., померла на 63-му році життя. Нар. 1923 року в Україні. Членом УНС стала 1971 року. Залишила у смутку мужа мґра Ореста, синів Андрія Володимира і Ореста Ростислава. Похорон відбувся 2-го липня 1986 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Ю. Назаревич, секр.

СОФІЯ МИХЛІВ, член УНС Відділу 5-го в Асторії, Н.Й., померла 6-го червня 1986 року на 56-му році життя. Нар. 27-го листопада 1929 року в Асторії, Н.Й. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку сестер Анну і Стеллу, також племінників і племінниць. Похорон відбувся 10-го червня 1986 року на цвинтарі св. Михайла в Асторії, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Хоманчук, секр.

ВОЛОДИМИР О. ЛАЧАК, член УНС Відд. 387-го Т-ва „Любов" у Віллімантік, Кт., помер 17-го липня 1986 року на 75-му році життя. Нар. 16-го липня 1911 року у Львові, Україна. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Дженет, сина Волтера, мол. дочку Дженет Де Караліс і шість внуків. Похорон відбувся 21-го липня 1986 року на цвинтарі в Норт Франклін, Кт.
Вічна Йому Пам'ять!
Ірена Олійник, секр.

АНАСТАЗІЯ ЛЕШЧИШИН СИДУЛЯК, чен УНС Відд. 6-го в Гастінг он Гадзон, Н.Й., померла 29-го червня 1986 року на 72-му році життя. Нар. 26-го січня 1914 року в Галичині. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку мужа Романа, сина Івана з дружиною Лідією і внуків Надю і Михайла. Похорон відбувся 3-го липня 1986 року на цвинтарі Мт. Олівет в Меспет, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Халянич, секр.

МАРІЯ МАЛЮК, член УНС Відд. 301-го ім. Д. Вітовського в Чикаго, Ілл., померла 23-го липня 1986 р. на 17-му році життя. Нар. 1969 року в Чикаго, Ілл. Членом УНС стала 1970 року. Залишив у смутку батьків, Анну і Григорія, сестер — Віру, Зіну та Ніну з чоловіком та дітьми, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 28-го липня 1986 року на цвинтарі Елмвуд, в Елмвуді, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
П. Врублівський, секр.

ВОЛОДИМИР МУДРОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 219-го ім. М. Грушевського в Нюарку, Н.Дж., помер 9-го липня 1986 року на 59-му році життя. Нар. 20-го липня 1927 року в Нюарку, Н.Дж. Членом УНС став 1938 року. Залишив у смутку синів Володимира і Андрія, доньку Норму Джін Плая, брата Степана і сестер Анну Будик і Ольгу Гвіздо. Похорон відбувся 14-го липня 1986 року на цвинтарі Голливуд Меморіял Парк в Юніон, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Юров, секр.

ФИЛИП КРАСІЦЬКИЙ, член УНС Відд. 59-го Т-ва „Українська Січ" у Бриджпорті, Конн., помер 14-го липня 1986 року на 69-му році життя. Нар. 1917 року в Бриджпорті, Конн. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Филипа, мол., доньку Карен, сестер Софію Дулак, Павлину Тролл та дальшу родину. Похорон відбувся 17-го липня 1986 року на цвинтарі св. Івана в Стретфорді, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Слевінський, секр.

МИКОЛА ВАРІЙ, член УНС Відд. 59-го Т-ва „Українська Січ" в Бриджпорті, Конн., помер 10-го липня 1986 року на 92-му році життя. Нар. 1896 року в Калуші, Зах. Україна. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочок Пирл Дент, Анну Монюк, Ольгу Підлуську, Гелену Гльону, 11 внуків і 10 правнуків. Похорон відбувся 12-го липня 1986 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя у Стратфорді, Конн.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Сливінський, секр.

ПЕРЛ МАРІЯ НАЗАРИК, член УНС Відд. 292-го ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., померла 2-го серпня 1986 року на 21-му році життя. Нар. 1965 року в Дітройті, Миш. Членом УНС стала 1967 року. Залишила у смутку батька Стефана, матір Софію, брата Стефана, і сестру Шерил. Похорон відбувся на цвинтарі Ґренд Ловн в Дітройті, Миш.
Вічна Їй Пам'ять!
Стелла Федик, секр.

МИХАЙЛО ІВАНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 42-го ім. Тараса Шевченка в Пассейку, Н. Дж., помер 6-го серпня 1986 року на 62-му році життя. Нар. 28-го березня 1924 року в селі Руське Село в Західній Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку приятеля Івана Федіва, дальшу родину і знайомих. Похорон відбувся 9-го серпня 1986 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Іван Блиха, секр.

ЕДВАРД КАРЛО СПЕРЛ, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Січ" у Форд Ситі, Па., помер 11-го серпня 1986 року на 63-му році життя. Нар. 22-го липня 1923 року у Форд Ситі, Па. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Михайла і дочку Варвару Тересу. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Марії у Форд Ситі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Турко, секр.

МИХАЙЛО МОЛЕВСЬКИЙ (МОЗИЛЬОВСЬКИЙ), член УНС Відд. 102-го ім. свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, помер 13-го серпня 1986 року на 72-му році життя. Нар. 30-го вересня 1914 року в Айслін, Па. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку сина Василя, сестер — Марію Денджел і Олену Врайт; братів — Стенлі, Антона і Стефана. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Микола Бобечко, секр.

ОЛЕНА ЦИБУЛЬСЬКА, член УНС Відд. 348-го в Янґставні, Огайо, померла 1-го липня 1986 року на 77-му році життя. Нар. 25-го квітня 1909 року в Чорткові, Україна. Членом УНС стала 1952 р. Залишила у смутку синів Йосифа і Михайла. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Марії в Таксон, Арізона.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Макар, секр.

СТЕНЛІ КАРПІНКА, член УНС Відд. 292-го ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., помер 12-го липня 1986 року на 86-му році життя. Нар. 1900 року в Радичеві, Україна. Членом УНС став 1944 року. Залишив у смутку доньок — Софію Петачик і Ольгу Бохевич, зятів Івана і Кирила, 6-ох внуків і одного правнука. Похорон відбувся на цвинтарі св. Гробу в Савтфілді, Миш.
Вічна Йому Пам'ять!
Стелла Федик, секр.

ОЛЕКСА КОРОЛЬ, член УНС Відд. 316-го Т-ва „Укр. Нар. Дім" в Рочестері, Н.Й., помер 12-го серпня 1986 року на 86-му році життя. Нар. 1900 року в Перемишлянах, Україна. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Степана і внуків. Похорон відбувся 14-го серпня 1986 року на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ЛУЇС Д. НОС, мол., член 113-го Відд. ім. св. Івана в Деррі, Па., помер 3-го листопада 1985 року на 60-му році життя. Нар. 29-го вересня 1925 року в Торренс, Па. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Ірену і сина Луїса, мол. Похорон відбувся 5-го листопада 1985 року на цвинтарі в Блерсвілл, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Франк Куземчак, секр.

ДОМКА ШУЛЬГАН, член УНС Відд. 150-го в Піттсфілді, Масс., померла 26-го червня 1986 р. на 76-му році життя. Нар. 19-го жовтня 1909 р. в селі Горшова в Галичині. Членом УНС стала 1944 р. Залишила у смутку дочку Анну. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Марії в Нідгем, Масс.
Вічна Їй Пам'ять!
Лідія Гуда, секр.

СТЕНЛІ ПАВЛИШИН, член УНС Відд. 213-го в Байоні, Н.Дж., помер 29-го червня 1986 року на 70-му році життя, Нар. 8-го липня 1915 року в Байонні, Н.Дж. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Роберта і доньку Павлю Дуґан. Похорон відбувся 2-го липня 1986 року в Табернакл, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Козак, секр.

МАРІЯ АННА ВЕЛИЧКО, член УНС Відд. 233 в Лорейн, Огайо, померла 27-го грудня 1986 року на 90-му році життя. Нар. 1897 року в Тернополі, Галичина. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку приятелів Ірену і Юрія Тамарських. Похорон відбувся 8-го січня 1986 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Ю. Сілецький, секр.

МАРІЯ ЯРЕМЧУК, член УНС Відд. 151-го ім. Св. Марії в Аллентавні, Па., померла 13-го травня 1986 року на 88-му році життя. Нар. 1898 року в Україні. Членом УНС стала 1924 року. Залишила у смутку сина Володимира і двох внуків. Похорон відбувся 16-го травня 1986 року на цвинтарі Св. Марії в Аллентавні, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
А. Строт, секр.

МАРІЯ ЗИРІЙ, член УНС Відд. 213-го Б-ва св. Михайла в Деррі, Па., померла 25-го червня 1986 року на 88-му році життя. Нар. 25-го вересня 1898 року в Україні. Членом УНС стала 1930 року. Залишила у смутку двох синів Івана і Сема. Похорон відбувся 28-го червня 1986 р. на цвинтарі Бейв'ю в Джерзі Ситі, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Козак, секр.

НАДЯ В. ЧУЧМАН, член УНС Відд. 397-го ім. св. Ольги у Філядельфії, Па., померла 4 серпня 1986 року на 46-му році життя. Нар. 17-го березня 1940 року. Членом УНС стала 1969 року. Залишила у смутку маму Іванну, братів Ігоря, Івана і Левка та дальшу родину. Похорон відбувся 8-го серпня 1986 року на цвинтарі Св. Марії на Факс Чейсі в Абінгтоні, Філядельфія, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Нач, секр.